

Melancholie

Het klinkt bijna alsof het een bloem is.

Een bloem met hele mooie kleuren.

Misschien wel met paarsachtige tinten.

Lichtpaarse buitenkant en de binnenkant wat donker.

Melancholie is eigenlijk het verlangen naar iets wat geweest is.

Iets wat je niet meer terug gaat krijgen.

Met een verdrietige kijk op het verleden.

Misschien is dat echt wel zo.

Wordt het nog ooit zoals het eerst was?

Word ik nog ooit zoals ik eerst was?

Het is een gevoel wat meestal ontstaat bij verlies.

Misschien is dat echt wel zo.

Ik ben diegene die kwijtgeraakt is.

Ik ben mezelf verloren.

Ondertussen ben ik alles wat ik niet ben.

Slechts een schim is wat ik zie in de reflectie.

Wordt het nog ooit zoals het eerst was?

Word ik nog ooit zoals ik eerst was?

Ga ik vliegen of zal ik vallen?
Drijven of zinken?
Ik stel mezelf redelijk hoge eisen.
Ergens weet ik dat ik ze niet zal behalen.
Mijn eigenwaarde schrijf ik op papier.
Ik gebruik papier, zodat ik het kan verscheuren.
Oude gewoontes, oude obsessies.
Ik heb eigenlijk niet zoveel zelfcontrole.
Maar ik mis daarin ook het doel om het te redden.
Zelfsabotage.
Ga ik anderen weer teleurstellen?
Of misschien nog een stapje erger:
Ga ik mezelf weer teleurstellen?
Dan kom ik weer terug bij die hoge eisen,
waar ik, hoe dan ook, niet bij kan.

Mijn glas is halfvol.
Tot je wat te drinken vroeg,
Je dronk wat je wilde,
de rest spoelde je weg.